

Sygn. akt V CNP 73/15

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi U. K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w K. z dnia 31 marca 2015 r., sygn. akt III Ca .../14

w sprawie z powództwa K. K.

przeciwko U. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 kwietnia 2016 r.,

odrzuca skargę i zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) zł tytułem kosztów postępowania ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku.

UZASADNIENIE

Pozwana U. K. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 31 marca 2015 r., zmieniającego korzystny dla niej wyrok Sądu Rejonowego w T. w ten sposób, że uwzględnione zostało skierowane przeciwko niej powództwo o zapłatę kwoty 29.836,25 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6 marca 2012 r. i kosztami procesu. Sąd drugiej instancji uznał umowę zawartą między stronami za umowę odpowiadającą konstrukcji dawnej spółki cichej i przyjął, że powód – przy zastosowaniu w drodze analogii art. 871 § 1 k.c. – jest uprawniony do żądania zwrotu robocizny, którą włożył w wykonanie prac adaptacyjnych dawnej stolarni do pełnienia funkcji myjni samochodowej.

Pozwana w swojej skardze wskazała jako jej podstawę – naruszenie prawa materialnego - art. 871 § 1 k.c. i ten sam przepis przywołała jako ten, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Wyjaśniła ponadto, że wydanie zaskarżonego postanowienia wyrządziło jej szkodę majątkową obejmującą zobowiązanie do zapłaty kwoty 29.836,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 marca 2012 r. oraz kwoty 3.909 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i kwoty 2.692 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Podkreśliła, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe – nie zachodzą ustawowe podstawy do złożenia skargi o wznowienie postępowania, wartość przedmiotu zaskarżenia wyklucza wniesienie skargi kasacyjnej, nie zostały też spełnione przesłanki uzasadniające wytoczenie powództwa przeciwegzekucyjnego. We wnioskach skarżąca domagała się stwierdzenia, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 871 § 1 k.c. oraz zasądzenia „od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.”

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o jej odrzucenie skargi pozwanej ewentualnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna zawierać m. in. uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego dotyczy.

W orzecznictwie ustabilizował się już pogląd, że przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaganie uprawdopodobnienia szkody jest spełnione wtedy, kiedy skarżący wskaże, że szkoda wystąpiła, określi jej postać, wysokość i czas powstania oraz związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia będącego przedmiotem skargi, a także przedstawi dowody lub inne środki uwiarygodniające powstanie szkody (por. np. postanowienia z dnia 23 września 2005 r. III CNP 5/05, z dnia 22 listopada 2005 r. I CNP 19/05, nie publ. oraz z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC 2006/7-8/14). Szkoda musi przy tym mieć charakter rzeczywisty. Nie spełnia tego wymagania odwołanie się do szkody, która jeszcze nie wystąpiła, nawet jeśli jej powstanie w przyszłości jest pewne, dlatego niewystarczające jest wykazanie istnienia ciężącego na skarżącym zobowiązania wynikającego z kwestionowanego przez niego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2010 r., III CKN 48/10, Biul. Sąd. IC 2011/10/51, a także z dnia 27 października 2005 r., V CNP 28/05, nie publ.). W swojej skardze pozwana nie wypełniła wymagań uprawdopodobnienia powstania szkody, gdyż nie zawarła w niej nawet twierdzenia, że nastąpiła zapłata zasądzonej na rzecz powoda kwoty, lecz jedynie powołała się na powstanie takiego zobowiązania po swojej stronie. Ponadto koszty procesu, którymi pozwana została obciążona, nie stanowią szkody uzasadniającej wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (por. m.in. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06; z 21 grudnia 2006 r., III CNP 57/06, z 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05, z 27 lipca 2006 r., II BP 11/06, z 25 maja 2007 r., III CNP 30/07, z 10 lipca 2008 r., I CNP 39/08, z 21 lutego 2013 r., III CNP 2/13, z dnia 27 marca 2015 r., I CNP 43/14).

Z tych względów skarga pozwanej nie spełnia konstrukcyjnych wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., co skutkuje koniecznością jej odrzucenia na podstawie art. 424⁸ k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania wywołanego skargą wynika z treści art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., a wysokość tych kosztów z postanowień § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 5 i § 13 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy

prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

kc